

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **S. T.**, zast. Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2019, č. j. 1 Az 31/2018 - 29,

t a k t o:

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2019, č. j. 1 Az 31/2018 - 29, **se ruší**.
- II.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 5. 2018, č. j. OAM-909/ZA-ZA11-P05-2016, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalobkyni **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV.** Odměna a náhrada hotových výdajů ustanovené zástupkyně žalobkyně, Mgr. Gabriely Kopuleté, advokátky se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha, **se určuje** částkou ve výši 6800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2018, č. j. OAM-909/ZA-ZA11-P05-2016. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil stěžovatelce azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), ale udělil jí doplňkovou ochranu podle § 14a téhož zákona na dobu 24 měsíců.

[2] Stěžovatelka vstoupila na území České republiky společně se svým manželem dne 11. 1. 2016. Po pár dnech odjeli do Rakouska za knězem, u kterého pobývali až do dne 20. 10. 2016. V Rakousku společně požádali o mezinárodní ochranu, následně byli předáni za účelem posouzení žádosti o mezinárodní ochranu do České republiky. K žádosti

o mezinárodní ochranu stěžovatelka uvedla, že je občankou Libanonské republiky, celý život však žila v Sýrii, kde se také narodila, s manželem žili v Damašku. Před válkou se měli dobře, v jejím důsledku však přišla o práci (vlastnila firmu na prodej textilu) i o byt. S válkou přišel takový chaos, že „*kdokoli kdykoli mohl někoho zabit jen kvůli náboženskému vyznání.*“ S manželem (A. A., nar. X, st. příslušnost Sýrie) plánovali svatbu, ta se však nemohla uskutečnit v Sýrii, neboť stěžovatelka je křesťanského vyznání a její dnes již manžel byl muslim. Aby se mohli vzít, odjeli do Libanonu, kde jejího manžela dne 9. 1. 2016 v kostele pokřtili a téhož dne v jiném kostele je poté oddali (stěžovatelka v průběhu správního řízení doložila potvrzení o udělení svátosti manželství vydané Patriarchální kněžskou kolejí v B., Libanon, a fotografii ze svatby). Jejich manželství však není v Libanonu ani Sýrii oficiálně uznáno, neboť nesplnili podmínky podle tamějších předpisů, nemohou spolu proto žít ani v Libanonu, ani v Sýrii. Před samotným uskutečněním svatby se její manžel stal terčem vyhrožování. Do auta k němu nastoupil jeho známý, který měl sklony k radikalismu, a vyhrožoval mu zabitím, protože věděl, že plánuje svatbu s ženou odlišného vyznání. S tímto incidentem se svěřila společně se svým manželem tamnímu knězi, který je oddal v kostele v Libanonu a který jim předal kontakt na jiného kněze v Rakousku, za kterým poté odjeli. Svatba i odjezd ze Sýrie a poté z Libanonu se odehrály během 24 hodin. Původně plánovali líbánky v Praze, v důsledku vyhrožování jejímu manželovi však urychleně odjeli za knězem do Rakouska, na kterého je odkázal kněz v Sýrii.

[3] Žalovaný v napadeném rozhodnutí neshledal, že by stěžovatelka byla terčem pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Jelikož však přicestovala do České republiky společně se svým manželem, představoval by její nucený návrat do Libanonu porušení práva na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a tudíž rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Manželovi stěžovatelky byla totiž udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi jeho původu (v Sýrii), odjezdem stěžovatelky by pak došlo k přerhání jejich vzájemných vazeb. Žalovaný proto udělil stěžovatelce doplňkovou ochranu na 24 měsíců z důvodu nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

II. Rozhodnutí městského soudu

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, ve které namítala, že jí měl být udělen azyl, nikoli pouze doplňková ochrana. Jasně popsala, jakým problémům v Sýrii čelila a z čeho pramenily. Přestože nebylo vyhrožováno přímo jí, výhrůžky se týkaly jejího sňatku. Žalovaný přitom vůbec neposuzoval, jaká je v Libanonu situace křesťanů, ani jaká je situace žen, které nejsou muslimky a které navíc způsobily odklon svého manžela od islámu. Závěrem pak uvedla, že jí měl být udělen azyl za účelem sloučení rodiny, protože rozhodnutí žalovaného ve věci jejího manžela bylo městským soudem zrušeno, neboť žalovaný se dostatečně nezabýval situací odpadlíků od víry v Sýrii a jejich manželkami (jedná se o rozsudek ze dne 6. 5. 2019, č. j. 1 Az 30/2018 - 44). Samotné zrušení napadeného rozhodnutí ve věci jejího manžela tak udělení azylu za účelem sloučení rodiny odůvodňovalo.

[5] V návaznosti na obsah žaloby městský soud uvedl, že veškeré důvody pro udělení azylu je nutné posuzovat ve vztahu ke státu, jehož státní občanství žadatel o mezinárodní ochranu má. V případě stěžovatelky tak obavy spojené s územím Sýrie nejsou podstatné. Stěžovatelka je občankou Libanonu, přestože žila celý život v Sýrii. Žádné nebezpečí, které by jí v Libanonu hrozilo, přitom neuváděla. Situaci manžela je pak nezbytné posuzovat samostatně. Městský soud dále uvedl, že přestože žalovaný explicitně postavení křesťanů v Libanonu nezmínil, dle zpráv o zemi původu založených ve spise se touto otázkou zabýval. Z nich přitom nevyplývá, že by křesťané byli v Libanonu pronásledováni. K námitce ohledně azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu městský soud konstatoval, že námitka je v této fázi řízení nedůvodná. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí jejímu manželovi azyl udělen nebyl, proto

pokračování

nemohl být udělen ani stěžovatelce. Městský soud tak žalobu stěžovatelky podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, ve které namítala, že jí hrozí srovnatelné nebezpečí jako jejímu manželovi, přestože přímo jí vyhrožováno nebylo. Žalovaný se situací křesťanek – manželek konvertitů, které způsobily odklon svého manžela od víry, nijak nezabýval, napadené rozhodnutí proto nemůže obstát. Tvrzení městského soudu, že „žalovaný *sice explicitně nezminil postavení křesťanů v Libanonu, dle zpráv o zemi původu se jím ale zabýval*“, považuje stěžovatelka za vnitřně rozporné. Současně znovu zdůraznila, že jí měl být udělen azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, neboť zrušením rozhodnutí žalovaného ve věci jejího manžela dal městský soud najevo, že manželovi měl být azyl udělen.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žádost stěžovatelky o mezinárodní ochranu hodnotil podrobně, jasně, srozumitelně a v souladu s platným právem. Neshledal přitom důvody k udělení azylu. Skutečnost, že městský soud zrušil rozhodnutí o mezinárodní ochraně ve věci jejího manžela a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ještě neznamená, že mu bude azyl udělen. Stěžovatelce tak azyl za účelem sloučení rodiny udělen být nemohl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je zastoupena ustanovenou zástupkyní (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[9] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaký tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle tohoto rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského, resp. městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

[10] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí především otázku týkající se postavení křesťanských žen – manželek muslimů, kteří konvertovali ke křesťanství, v Libanonu. Nejvyšší správní soud přitom shledal, že tato otázka zasluhuje pozornosti z hlediska kritéria uvedeného sub (4), neboť městský soud při jejím výkladu pochybil; toto pochybení přitom mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Kasační stížnost proto zdejší soud shledal jako přijatelnou a přistoupil k jejímu meritornímu posouzení.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí

vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[12] Podstata této věci tkví v již zmiňované otázce postavení křesťanských žen v Libanonu, které jsou manželkami muslimů, jež konvertovali ke křesťanství. Odlišné náboženské vyznání manželů, tj. skutečnost, že oni sami či jejich manžel/manželka vyznává určité náboženství, přitom může představovat důvod pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu. V rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, č. 1806/2009 Sb. NSS, zdejší soud uvedl, že v takovém případě, jsou-li tito manželé vystaveni útokům vedeným z náboženských důvodů, se jedná o pronásledování z důvodu náboženství (v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud zdůvodnil, že nejde o pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, nýbrž právě o pronásledování z náboženských důvodů, blíže viz citovaný rozsudek).

[13] V nyní projednávané věci stěžovatelka tvrdila, že její manžel v Sýrii čelil vyhrožování zabitím právě proto, že si hodlal vzít stěžovatelku, která je křesťanského vyznání, protože on sám byl v době, kdy k vyhrožování došlo, muslim. V důsledku tohoto vyhrožování jí hrozí stejné nebezpečí jako jejímu manželovi. V daném případě tak přichází do úvahy pronásledování z náboženských důvodů, které (je-li prokázáno) představuje podle § 12 písm. b) zákona o azylu důvod pro udělení azylu. Žalovaný však dle stěžovatelky tyto skutečnosti dostatečně nehodnotil. Situaci křesťanských žen v Libanonu, kvůli kterým jejich manžel (původně muslim) ke křesťanství konvertoval, se vůbec nezabýval. Této námitce Nejvyšší správní soud přisvědčil.

[14] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem důvodům udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu v podstatě ve dvou krátkých odstavcích (viz str. 6 dole a str. 7 nahoře napadeného rozhodnutí). Obavy stěžovatelky z jakéhokoli pronásledování souhrnně odmítl s tím, že stěžovatelka je občankou Libanonu, přičemž veškeré jí uváděné obavy se týkají výlučně Sýrie, ve které se narodila a kde celý svůj život žila. Jelikož v Libanonu nikdy nežila, nemohla tam čelit ani žádným problémům.

[15] Je sice pravdou, že základní podmínkou pro udělení azylu je skutečnost, že k pronásledování dochází na území státu, jehož je žadatel o mezinárodní ochranu občanem; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 Azs 307/2005 - 87, č. 978/2006 Sb. NSS. Podle azylového zákonodárství má totiž stát své občany na svém území před pronásledováním a obecně útoky na jejich integritu ze strany jakýchkoli osob chránit. Není-li této ochrany schopen, či ochoten, vnitrostátní ochrana selhává a občané takového státu se mohou obracet na státy jiné s žádostmi o poskytnutí mezinárodní ochrany. Tudíž problémy, kterým stěžovatelka čelila v Sýrii, udělení mezinárodní ochrany bez dalšího neodůvodňují. Na druhou stranu nelze přehlédnout, že stěžovatelka v průběhu správního řízení tvrdila také to, že se svým manželem nemůže žít ani v Sýrii, ani v Libanonu, neboť ani v jedné z těchto zemí není jejich manželství z náboženských důvodů oficiálně uznáváno. Lze přitom říci, že obě tyto země představují silně nábožensky orientované státy; náboženství sehrává v obou těchto zemích stěžejní roli. Stěžovatelčino manželství, jakožto manželství křesťanky s muslimem, který kvůli své ženě konvertoval ke křesťanství, lze z tohoto pohledu skutečně označit za problematické. Byť k samotnému vyhrožování manželovi stěžovatelky došlo na území Sýrie, také v Libanonu představují z hlediska náboženství významnou část společnosti právě muslimové. Přestože je v Libanonu svoboda vyznání formálně zaručena, ze zpráv o zemi původu založených ve spise (konkrétně se jedná o zprávu Freedom House z ledna 2017) vyplývá, že každá náboženská skupina uplatňuje své vlastní zákony a má své vlastní náboženské soudy, které o záležitostech v dané komunitě rozhodují. V zemi je zcela běžná např. cenzura knih, filmů a dalších uměleckých děl, týkají-li se právě náboženství. Šíření (jiné) víry sice není ze zákona trestné, ale náboženští představitelé a náboženské komunity od něj důrazně odrazují i pod pohrůžkami násilí. Rouhání je v Libanonu trestným činem. Již tyto informace indikují, že smíšené manželství, resp.

pokračování

manželství, ve kterém muslim konvertoval ke křesťanství, může být v dané zemi obecně vnímáno problematičtěji. A přestože stěžovatelka výslovně netvrdila, že v Libanonu jsou křesťanky – manželky muslimů, kteří konvertovali ke křesťanství, pronásledovány, od samotného počátku správního řízení poukazovala na to, že se svým manželem nemůže žít ani v Sýrii, ani v Libanonu. Její výpověď je v tomto ohledu konzistentní; takto předestřený azylový příběh stěžovatelky a jejího manžela lze považovat za autentický.

[16] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že manželství stěžovatelky – křesťanky s konvertitou – v zemi, která je silně nábožensky orientovaná, lze zcela jistě považovat za skutečnost z hlediska azylového zákona a případného udělení mezinárodní ochrany za azylově relevantní. Pakliže žadatel o mezinárodní ochranu uvede v průběhu správního řízení takovéto azylově relevantní skutečnosti, má správní orgán povinnost se s nimi řádně vypořádat – a to bez ohledu na to, zda je žadatel o mezinárodní ochranu formálně označí jako důvody, pro něž žádá o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011 - 49). I v nyní projednávané věci měl proto žalovaný povinnost zabývat se situací tzv. smíšených manželství, resp. manželství, ve kterých muž (původně muslim) konvertoval kvůli své ženě ke křesťanství, v Libanonu. Žalovaný měl také zkoumat, zda jsou manželky těchto konvertitů v Libanonu, které *de facto* způsobily odklon svého muže od islámské víry, vystaveny pronásledování.

[17] V nyní projednávané věci se žalovaný situací stěžovatelky v návaznosti na skutečnosti sdělené při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu dostatečně nezabýval. Vůbec neposuzoval situaci žen – křesťanek, které uzavřely sňatek s muslimy, jež kvůli svým ženám konvertovali ke křesťanství. Na specifickou situaci stěžovatelky žalovaný nereagoval ani při vedení pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu, přestože má podle judikatury zdejšího soudu povinnost vést pohovor tím směrem, kde určitá okolnost nasvědčuje možnému pronásledování; srov. rozsudek ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89. Při samotném pohovoru nepoložil žalovaný stěžovatelce jedinou otázku, která by přímo cílila na postavení křesťanských žen – manželek muslimských konvertitů v Libanonu. Přestože žalovaný tyto skutečnosti nehodnotil, paradoxně pak při udělení doplňkové ochrany z důvodu uvedeného v § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu ve svém rozhodnutí uvedl, že „není reálně možné, aby dotyční svůj vztah realizovali v některé ze zemí jejich státní příslušnosti, neboť v Sýrii to s ohledem na tamní bezpečnostní situaci není možné, a v Libanonu nemůže ke soužití dojít s ohledem na nesplnění podmínek pro uzavření sňatku dotyčných z hlediska libanonského práva.“ Sám žalovaný tedy předpokládal existenci překážek realizace jejich společného soužití v Libanonu, aniž by však tyto překážky dostatečně zhodnotil také ve vztahu k případnému pronásledování.

[18] Městský soud pak v napadeném rozsudku konstatoval, že „žalovaný sice explicitně nezminil postavení křesťanů v Libanonu, dle zpráv o zemi původu se jím ale zabýval.“ K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že zprávy o zemi původu založené ve správním spise sice obsahují obecné informace o tom, že svoboda vyznání je formálně zaručena a že v Libanonu je zastoupeno mnoho náboženských komunit, přičemž každá z nich se řídí vlastními předpisy (viz výše), situaci smíšených manželství a manželství s konvertity však vůbec neřeší. Svým obsahem nejsou dostatečně zaměřeny na azylový příběh stěžovatelky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 - 36); ke specifické situaci stěžovatelky – křesťanky, která uzavřela sňatek s konvertitou, nesdělují zhola nic. Přitom právě to bylo hlavním důvodem stěžovatelčiných obav z návratu do země svého původu (nikoli pouze to, že sama stěžovatelka vyznává křesťanství). Napadený rozsudek městského soudu, jakož i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného proto nemohlo obstát.

[19] Nejvyšší správní soud však neshledává důvodnou námitku stěžovatelky týkající se azylu za účelem sloučení rodiny. V tomto ohledu naopak zcela souhlasí s názorem městského soudu,

nebot' zrušení rozhodnutí ve věci stěžovatelčina manžela skutečně není samo o sobě důvodem, pro který by měl být stěžovatelce udělen azyl. Ten je podle § 13 zákona o azylu možné udělit rodinnému příslušníkovi azylanta teprve tehdy, je-li tomuto azylantovi azyl skutečně udělen, k čemuž v případě stěžovatelčina manžela v době vydání napadeného rozhodnutí nedošlo.

V. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost stěžovatelky důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu (výrok I.).

[21] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám správního rozhodnutí, než rozhodnutí žalovaného zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok II.).

[22] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek městského soudu a současně zruší i rozhodnutí žalovaného správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení pak tvoří jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě výrokem vycházejícím z § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto jí podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přísluší vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Jelikož však stěžovatelce žádné náklady nevznikly, Nejvyšší správní soud jí náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

[23] Stěžovatelce byla v řízení o kasační stížnosti usnesením ze dne 18. 11. 2019, č. j. 5 Azs 361/2019 - 21, ustanovena zástupkyně Mgr. Gabriela Kopuleťá, advokátka se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha. V takovém případě platí hotové výdaje zástupkyně a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije podle § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Ustanovená zástupkyně učinila ve věci dva úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý tento úkon náleží zástupkyni odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], zvýšená o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovené zástupkyni tak náleží odměna ve výši 6 800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. září 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu